27/04/2020

ВЕРА У ВРЕМЕ КОВИДА-19 ИЛИТИ ГЕТСИМАНИЈА У 21. ВЕКУ

Ако се сви и саблазне о тебе, ја се нећу никад саблазнити“ (Мт 26,33)
Овим речима је на смео и врло директан начин Свети апостол Петар желео Христу да стави до знања да неће никада одустати од Њега. Грчки глагол саблазнити – σκανδαλίζω означава заправо и активност човека који прима неку вест или учествује у неком моменту која га разочарава или обесхрабрује, али и активност онога који узрокује ту саблазан. Она значи дакле, разочарење, обесхрабрење, губљење поверења као и уништење неке вредности код друге особе. Зашто је Свети апостол Петар изрекао ове речи? Несумњиво из разлога што је желео да Христу, кога воли, покаже да не постоји појава или прилика која би га могла натерати да одступи од Њега. Његова љубав је била на провери и та провера је моменат његовог одрицања који су описала сва четворица јеванђелиста (Матеј, Марко, Лука и Јован) и сви су без изузетка са особитом намером то учинили. Јасно је да разлог томе није да би показали напросто Петрово одступништво, због, не дао Бог, љубоморе или зависти према њему, јер би иначе јеванђелски текст био у потпуности

бесмислен, него пре чини се да прикажу управо супротно – Божанску љубав. Код Светог Јована Богослова још је описан и начин на који је Господ Христос поново призвао Петра у апостолство. Тако је показао да љубав према Њему не може никада бити узалудна или бесмислена. На љубав, Господ Христос је одговарао љубављу. Свети апостол Петар је на љубав, чини се у једном моменту одговорио страхом и одрицањем. Господ је и на страх и одрицање одговорио љубављу. Веза између љубави Божије и љубави људске је била и остала веза у покајању и чежњи за сусретом са Њим.

Уколико се загледамо у човека, у свој његовој сложености, осећањима, настројењима, слабостима и промашајима, можемо рећи да је човек заиста биће које има свој циљ и смисао и да није само акцидентална – случајна биолошка појава. До таквог закључка, морамо признати, и неће бити много тешко да дођемо, јер је за рађање другог човека потребна љубав и жеља. Овај став, наравно, биће разумљив само онима који верују у Бога, или се преиспитују, а можда и делом препознају љубав и жељу као два битна елемента људскога живота.

Да ли и зашто смемо то да кажемо? Уколико слушамо противнике, који се баве генетским и сваким другим видом инжењеринга, који броје радије мртве него живе, наши искази су тешко схватљиви. Ипак, после доласка Христовог у овај свет, откривена је истина да сваки човек, сваки појединац од 7,000,000,000.00 људи није случајна појава, него да је добио посебно назначење и правац будући да је рођен у једном одређеном простору и времену са одређеним људима и да као такав има посебан задатак и циљ. Ми који верујемо у Бога рећи ћемо да је циљ и задатак свакога од нас, свакако да учини овај свет бољим, или да кажемо, да учини овај свет бољим тако што ће свој живот живети са Богом истине, вере и љубави, са Оним који Једини може обрисати сваку сузу, сваки бесмисао преокренути, и најважније победити смрт.

Читајући синаксар, (краћи текст који даје опис празновања одређеног дана), за Велику Среду, среду Страсне седмице, чујемо следеће речи:

„...Исус рече: пре него што петао двапут запева, три пута ћеш ме се одрећи, као што је и било. А када Петра беше ухватио безграничан страх, показујући Богу немоћ природе, и уједно пошто њему уручи васељену, да од своје природе немоћ схвативши, милостив буде према онима који греше; јер трократно Петрово одрицање, представљало је Богу грех свих људи. Најпре, заповест коју погази Адам, друго, гажење писаног Закона, и треће, само оваплоћење Речи; које је на крају Спас трократним покајањем исцелио; јер га

је трипут упитао: Петре, љубиш ли ме? А после свега овога говори ученицима (показујући по човечански, како је за све страшна смрт)...“

Овај кратак текст, врло јасно описује неколико појава које полако али сигурно преовладавају у срцима људи, па тако и код Светог апостола Петра, у мислима, у њиховом делању. СТРАХ...СТРАХ...СТРАХ... Појава и осећање које човек доживљава када осећа суштинску угроженост, када примети да му је наметнута нужност, дакле када све око њега води у правцу смрти. Пре три дана сам чуо за несретни случај стоматолога из Новог Сада, сина свештеника, који је свој животни крст овенчао, можемо слободно рећи мученичком смрћу. Исти дан ми је стигла вест да је преминуо пријатељ мојих пријатеља од, тако кажу, корона вируса, оставивши иза себе жену и двоје мале деце. Очито да је свака вест усмерена ка томе да и мене подсети да сам и сам смртан. Шта се може породити у срцу човека који слуша о смрти својих ближњих и ближњих његових ближњих? Прво туга, а онда страх... И опет страх. Ипак на једноставан начин, горе цитирани синаксар, јасно нам открива да када је у питању страх, и то можда и безграничан, изазван је због немоћи природе. Зар није и сам Христос „показао по човечански, колико је за све страшна смрт“? Зар није и њему текла зној као капље крви? Они који траже у Светом Јеванђељу доказ о бесмислености Христа(!?) и Његове жртве, најчешће се „хватају“ за овај детаљ. Нажалост, слаба им је работа, а посао унапред осуђен на пропаст. Овде се наиме, види само још једном, да је Христос у свему сличан нама, осим у греху. Видимо дакле, да је природа суочена са смрћу, па и људска у лику Светог апостола Петра, доживела безгранични страх. Такав страх да је апостол „прогутао“ сопствене речи и одрекао се Христа, и то не једном него три пута. СТРАХ.... СТРАХ.... СТРАХ... Изгони веру и удаљује људе од смисла, од Бога. Јасно је дакле да је природи људској својствено да страхује, да тужи и да пати. Посебно када се суочи са смрћу.

Међутим да ли страх може бити добар? Може ако је потребно некога преплашеног спремити на нешто или за нешто. Намерно или не, дешавају се злоупотребе, које се морају избећи. Зашто то кажем? Разлог је јасан, инсистирајући на информацији да људи непрестано умиру и да овај вирус односи животе, у људе усељавамо исти онај безгранични страх, који је доживео и Свети апостол Петар, исти онај страх који изгони веру, изгони смисао, тера људе у кулоаре свести и савести. Неко наравно може рећи: „Побогу, па морамо рећи како ствари стоје“! Нико ту врсту добронамерности не може оспорити, али када нешто радимо морамо знати који ће бити крајњи циљ нашега дела. Христос рецимо, како о томе говори Свети Атанасије

Велики, можда и није морао да умре на Крсту, али се то десило из особитог разлога, а и крај умирања на крсту није СМРТ већ ВАСКРСЕЊЕ. Нестаће и ове пандемије, или можда и неће, али једно је сигурно људи већ ослабљене воље и ослабљеног духа, биће још подложнији не само манипулацијама како неки тврде, него управо истим тим болестима против којих се боримо. СТРАХ…СТРАХ…СТРАХ… ДОСТА!

Рецимо доста, окренимо се сви искуству Цркве, најпре ми који у њој представљамо свештенство (за неке „најзатуцанији део“ Цркве), и пробудимо се као оно када је Христос будио апостоле и осврнимо се на Његове речи: „Бдите и молите се да не паднете у искушење“! На нас ће тек бити повика… Хоћемо ли бити млаке вере или бити уз народ који страда, не више од КОВИД-а 19, него од СТРАХ-а верзија 2020, а онда и 2021 итд… Хоћемо ли бити напросто у ишчекивању времена када ћемо моћи мирно да обављамо обавезе на које смо навикнути, или ћемо данас више него икад обављати ону основну обавезу – молитвом јачати људе у вери и за веру. Овде се наравно не ради о жељи да ширимо веру прозелитизмом користећи се страхом. За то нас оптужују моћници овога света, па ваљда пошто им се чини да је „успешна“, покушавају и сами да користе ту методу! И велики и мали моћници света, па и онај из сенке, заборављају најважнију чињеницу, хришћанство тј. Црква никада није страхом ништа чинила него једино и искључиво ЉУБАВЉУ. Зато Цркви ни врата пакла не могу ништа. Зато тим истима не би било лоше да чују ону старозаветну: „чујте моћници и уразумите се, јер је с`нама Бог“ (песма из службе великог повечерја). Тај позив на уразумљење, али у љубави, упућен је свима. Свима, без изузетка. Имамо ли снаге? Имамо ли вере? Ако је до нас, тешко ће бити? Ако је до Бога све је већ речено.

И тако… У том чудесном 21. веку, двадесете године тог истог века, дешава се једна чудесна појава која чини се, незаустављиво мења слику света. И можда, поставићете питање себи на крају, какве везе има саблажњени Петар са корона вирусом КОВИД-19. Одговор је врло једноставан: хришћани су, чини се, пред овим вирусом осетили исти онај страх и спремни су да се одрекну Бога љубави како би избегли смрт, исто као и Петар пре и после Гетсиманије. Какве сличности има Петрово време са нашим? Само утолико што и једно и друго време траже човека – Петра после васкрсења – Петра пред Васкрслим Христом – који ће стамено, чврсто и непоколебљиво да сведочи своју веру, човека код ког ће љубав да изагна страх и стрепњу напоље, а да усели веру и наду! А Бог? Бог је васкрсао и ту је!

ХРИСТОС ВАСКРСЕ!

протојереј Јован Милановић,
ректор Карловачке богословије

eparhijazt.com